

Sind 12 marka.

Handwritten notes:
1625
24/27
18

Malia

Album

AR

~~SE 12374~~

=====**Gori**=====

=====**Kiwilombi Juts**=====

=====**Dans von Käff**=====

6.9.18-3114
K
R

Cesti Matsi elulugu.

Kirjutanud ja pildistanud Gori.

Wanasti, kui kuu ja päike
tegid koos veel oma käike,
kui polnd parunit, ei wõnni,
ega puskart, samagonni,
kui polnd punast, landeswehri,
ega tantjufooli, leeri,
kui polnd toitluskomiteesi,
ega lõbusaid kafeesi,
kui polnd sulaseid, ei sakju,
ega makstud poisimehemaksu,
kui polnd tšheka ega pasja,
ega praetud koeri, kasja,
kui ei olnud komendanta
ega kuulsaid intendanta,
kui ei olnud digusteadust,
ega jeda maadeseadust,
kui ei olnud förtša, pappa,
ega kirjuid rahalappa,
kui ei tuntud Jaani kooti,
ega ultimatumi nooti,
kui ei olnud lingafüüni,
ega spolaft jahariini,
kui ei olnud wedelt kwasfi,
ega mingit rahwaklassi,
kui ei olnud wärsket kurfi,
ega kindral Hindenburgi,
kui ei olnud veel kinofiimi,
ega wärwitud veel filmi,
kui ei olnud veel portfella,
ega tuntud tunnikella,
kui ei olnud samowaara,
ega kuningaid ja tsaara,
kui ei tuntud veel fotletti,
ega popevi, balletti,
kui ei olnud altkäemaksu,

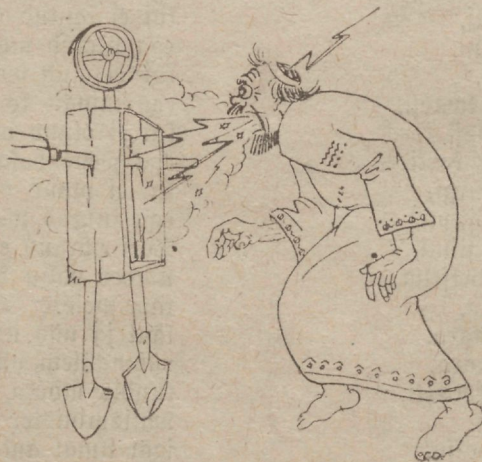
ega lolla kadakaksju,
kui ei olnud veel telegraafi,
ega mingit paragraafi,
kui ei olnud veel neeger Tommi,
ega ühtegi diplomi,
kui ei olnud veel armuwiina,
kassiahastuse piina,
kui ei olnud kirjamärka,
ei buršhüüsi, ei „hantwärla“,
kui ei olnud deputaata,
ega peetud armulaata,
kui ei olnud kawaleera,
kannukstega ohwitseera,
kui ei peetud veel banketta,
ega jestud kaela fetta,
kui ei olnud tuleööbjaid
ega plikal serwalööbjaid,
kui ei olnud tikutopša,
ega koolis kõrwalopša,
kui ei kantud kalifeesi,
ega peetud matineesi,
kui ei olnud veel futurismi,
ega mingit kommunismi,
kui ei olnud veel nagaikat,
ega wene balalaikat,
kui ei olnud mingit muret,
ega tuntud veel de jure't, —
Tori põrgus elas Taara,
ümber palju komisjaara:
kapelmester Wanemuine —
laul ja näw ilme puine;
rühmaüleml olü Uku,
tundis mõõda, püssilutku;
wälistminister Mmarine
igal ilmal andis nime.

Ar 92... / Gori
AR 111.011

Glasid nad ja löid lotti,
 tegid kõigile boikotti;
 wiimaks otja lõpsid pennid,
 olid puhtad kõik, kui bliinid.
 Taara ütles: „See ei lähe —
 waja tööd ka teha wähe,
 muidu tõesti, hilja-wara,
 jureme, kui konnad ära!“
 Ja nad wiskad keersid ette,
 lastsid kämlad külma wette, —
 ja läks lahti töö ja tegu,
 et polnd aega pühki nägu!

Ilmarine maast ja ilmaft
 tassis nii, et wesi ilmaft,
 sawi, kiwa, raba, mättaid,
 nõõri, naelu, rihmi, rattaid. . .
 Kuu jai küllalt neid towaara,
 kofku nad siis kandis Taara,
 kereks pani pühkmefasti,
 jelleft läbi lodjamasti,
 peaks pani tõllaratta
 jelle fisje turbamätta,
 ja siis Uku kõhukööki
 tähwatas paar pikjelööki.

Vanemuine hääle sisse
puhus kõri ruumidesse, —

ja nii kahe tunniga
Mats oli valmis Manniga.

Matsile siis Mann — karprahti —
hüppas kaela, ei lastu'd lahti,
polnud ka Matsil teha mingit —
taua ja siis ikka tingid? —
wõttis õrnalt külle Manni,
nagu mõne taewaanni,
ja nad läksid padrikusse
lastma weidi leiba luusse . . .

Taava ja ta komisjaarid
äkiste nüüd olid tsaarid,
kolisid kõik Hiie metsa,
kaswatasid seal siis matsja.
Mats ja Mann need päewad, ööd
tegid rasket, ränka tööd,
ja kõik tooma pidid Taaval,
mis said kümne küüne waral.

Mats lõiit ohwriks talle tassis.
 Taara söi ja jõi ja prassis,
 luid ei nurisend Mats sugu,
 et oli Taaral nii suur pugu, —
 Matsil jäi ka küllalt kõiti,
 et wõis süüa risti-põiki.
 Ja Mats elas, wõttis napsi,
 kaskwatas ka üles lapsi.
 Seal ühel kenal juwepäewal
 tuli suurel purjelaewal
 Daanist oma sulasega
 kaupmees hapu heeringaga.
 Mats siis sügas nina lõhna,
 kui ju tundis hapu lõhna,
 läts siis kaupmehel' ta wastu,
 ütles: „Laewa taga' astu,
 hapuid heeringaid ma 'i taha:
 rikuvad need lõhunaha!“
 Daanlane see lütkas käega,
 hakkas naerma kõige wäega:
 „Kumal Mats, ja oled pagan,

sulle meeldib ainult hagan,
 heeringa, mis saad mu laewast,
 see on aga pärit taewast!
 — Kui ja punnid, wõtta ei taha,
 ristin üle sinu naha!“
 Ja ta hakkas hapuid kalu
 kalbal' tooma palju jalu.
 Mats siis mõtles: „Waata juuta—
 see wa wäljamaa waluuta,
 on sel kommersandi perel'
 õige wäga meele järel!“
 Ja ta tõi siis raste nuias,
 jämeda, kui pulmasaja,
 minnas daanlasele hoochi,
 et werd jookkis neli toopi.
 Daanlane ei ootand seda,
 et nii wastu wõetaks teda,
 jättis oma sügutonnid,
 ristimise kausid, wannid,
 ja siis lastis Gestist warwast,
 et läts paljaks pea karwast.

Mats siis naeris, õõrus käsa,
 ärris si n awrega kesa.

Et Mats katti ei saaks festa
 lüüa ega kõrwalesta,
 oma keha lõhna wormi
 peitsid raudse uniwormi,
 ja siis tulid julgel sammul
 omal suud ja filmad annul.

Mats, kui laugest neid ju nägi,
mõttles: „See on põrgu vägi!“
Lühjendas siis oma jahwrit
ja wiis Taaral tublid ohwrid.

Kui ju rüütlid olid ligi,
Mats siis pühtis käega higi,
haaras malaka ja winnas,
et käis rüütel, nagu kinnas.

seid ei olnud mingit teha —
ära wäsis Matši leha:
rüütleid nagu kärbsleid oli,
langes üks, uus kõhe tuli;
ja Mats wiimaks alla langes,
murdus teiwäs käes kanges.
Ja siis rüütlid omas wihas
kättetafumise ihas
rihtsid teda piitsadega,
peksid orja wiitsadega,
kastes silgusoolwette.
Kakendasid adra ette,
ja siis seitsejada pikka
aastat Mats neid orjas ifka.
Matši Manni mõisahärra
karistuseks rõõwis ära,

andis Matšil' seltsiliseks
opmanni, kes roosiliseks
muntis Matši kortsus leha,
selja pealse, turja naha.
Mitu kord' Mats orjapaelest
iffet tahtis heita kaelast,
aga rüütel raudse käega,
juras paela kõige wäega.
Mats siis ohkas, Taarat palus,
furtis, nutis, rängas walus.
Wiimaks, kui jäi mõisahärra,
wanaks, nagu juudi mära,
tuli Peipsi tagant tibia,
täes nagaika, piitsa-nüüla,
pani wilka suitsma ette,
wõttis ohjad oma kätte.

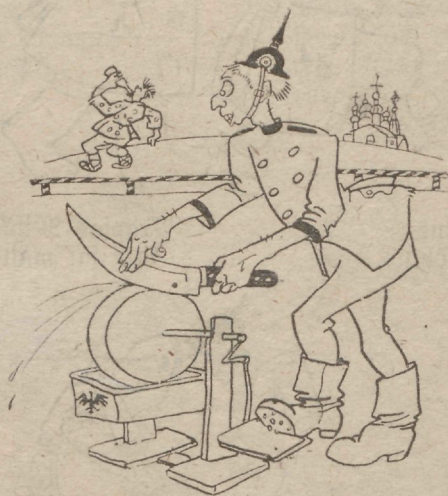
Mats siis mõtles: „eks nüüd wahest,
pääsen ilka sellest pahest,
ega peremees uus ole
tõesti mitte nõnda kole!“
Aga Mats end jälle pettis,
turbtus uuest võimust wõttis:
Wankal ainult ohjad olid —
juhtis paruni ja ta sellid!
Auid, et Mats ei teeks nii kisa,

kinkis talle wõõras isa
sorokowkamonopoli,
wangitorniülilooli,
juhu raske tabaluku,
fätte wabadusenulu,
ja et Mats ei läheks hukka,
ei teeks kultuuralisi tükkä,
pappid kaswatajaks pandi —
nende hoolde Mats siis anti.

Mats küll õige tihti nuras,
omal' habemesse uras,
Wanka ei pand aga tähel' —
oli Matsil käes ju ahel.
Wanka wotkat wõpivaitas,
Kasputiniq' raskushdaitas.

Mihkel, Wanka naaber aga,
nuga ihus piiri taga;
talle tegi kõik see tuskta,
et on Wankal hea jakuskta,
ja ta Matsi poole wahtis,
Matsi omal teenriks tahtis.

Ja ta kofku korjas Fritsid,
Hindenburgid ja Tirpizid,
gaasiga kõik pommid täitis,
zeppelinil sinna sõitis.
Wanka mõtles: „See ei lähe,
mis tal veel ei tule pähe!
Minu orja tahab tema
ära wõtta — no, brat, neema!
Etogo ne poswoljääju,
i woinu ja objawljääju!“
Ja ta ägedalt lõi lokku,
korjas sõjariistad kofku:

luua wars ja sorokowka
seoti kofku — käes wintowka!
Kruulidesse aeti liwa,
et nad siis ei jookseks kriiwa,
õllewaadid, trumlid toodi,
suuretükid walmis löödi,
ja kui kõik siis oli korras,
nagu wanasti Komorras,
Suhomlinow astus ette,
wõttis supikulbi kätte,
ütles: „Reedam' Willul suppi,
et ta sööb ja kirub Kruppi!“

Ja siis risti ette wihtus
Wanka nii, et walu kõhtus,

krapas Mihkil kinni riinast,
kuid sai maitsta raudist rinnast.

Mihkel kõik ta kuulsa frondi,
harutas kui takulondi,
punajeks löi suud ja silmad
nii, et keerlesid kõik ilmad.
Wanka karjus karaanuli,
šineliga pühkis huuli,
tormas lätku Petrograadi,

toime pani seal paraadi,
wiibutas seal terasnuuti,
winnas Kolla uperkuuti,
troonil' seadis wana juudi,
andis selle kätte muudi.
Juut siis hakkas walitsema,
šahkert-mahkert talitsema.

Willu käest sai hõberaha
ja müüs talle Matsi naha.
Willu ajas rinna ette,
tõmbas raudsed kindad kätte
ja siis ronis Matsi poole,
wõttis Matsi oma hoole.
Mutas komendantuurid,
iga linna wangipuurid,
tšhetšiteiba hakkas andma,
waimutoidu eest hoolt kandma,
laskis mängi platsmuusiki,
ajutas hertsogiriiki.

Seckendorffil andis luba
teeta Matsil' tinauba,
korjas Matsilt kõike kraami,
muna, wõid ja ladus praami,
Waterlandi need siis saatis.
Sealt tõi konjakit puust waates.
Andis Matsile ausweisi,
et Mats omas toas wõiks reisi.
Matsi loomad rekwireeris,
järgid läbi kontrollleeris,
tegi okkupatsiooni,
rahaototi opektšiqoni. . .

Mats siis hägas, tilkus higi,
mõttes nüüd on lõpp küll ligi.
Aga asi järsku muutis, —
kes küll seda usku suutis?
Saksa Mihkli kõwad frondid
rebiti, kui narmatordid,
muhku löödi puusjanukad
puruks murti jäärepukad,
ja siis hoiti kinni kõrist,
raputati turja werist,
nõuti, et ta kutsuks foju
oma nälgiijate roodu.

Ei jäänd Mihklile muud üle, —
seisuford see oli hale, —
ja ta kurtes püüsa waatis,
poistel' kähku käsu saatis:
„Katki jätta pulmad, kosjad,
sisse pallida kõik asjad,
taga! sõita Waterlandi,
muidu sünnitab see janti!“
Ja siis Fritsud nägu kattes,
Matsi juurest läksid nuttes.
Maha jätsid üngid, munad,
plikad noored ja ka wanad.

Mats nüüd jälle hingas wabalt,
keti tagant wöttis tabalt,
ringutas siis wõimsaid käsa,
ehitama hakkas pesa.
Punalinnud tõstsid kisa, —

nendel lindel hing nii wisa! —
tahtsid pesa omad munad
muneda nii kenad punad,
aga Mats siin häigas koogu,
niitis linnud maha loogu. . .

Ja siis pesa kallal edas'
ehitades aru pidas.
Kõige pealt, et oli ruumi,

ehitas ministeriumi.
Pesas esimese platši
peale seadis wana Pätši.

Päts siis lorda looma hakkas,
nii pesa käes tal rõllas,
aga, et ta tsaari moodi
walmis tegi pesa woodi,
Mats ei tahtnud pikka' heita,
oma keha sinna peita,
ja ta ütles pätsil: „Lase
jalga! Jäta minu ase!“
Päts läts, tõmbas saba sanga,

ja löi lahti oma panga.
Et see pesa tegemine
üksi väga keeruline,
siis Mats, et ei tuleks mäju,
wälja andis päewaläsu:
„Kogu asutada waja,
kes teeb walmis riigimaja.“
Kogu kofku siis ka aeti,
ehitus ta hooleks jäeti.

Sa nüüd Mats see waatab, waatab,
ööd ja päewad ootab, ootab,

aga asi on nii wiisa —
walmis ei taha saada peja! . .

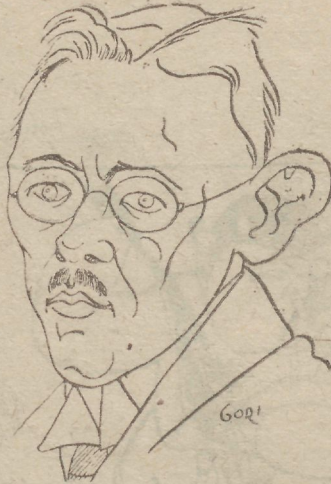

Geel joonistus.

Diplomaatia.

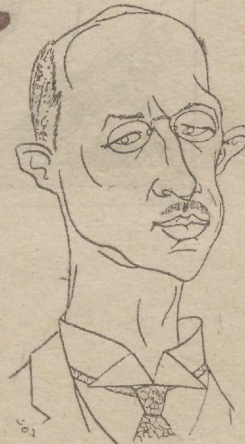
Ufutaw Rogu.

August Rei.
Esimees.

Udo Birk.

Julius Seljamaa.

Abiesimehed.

Meie peaministrid.

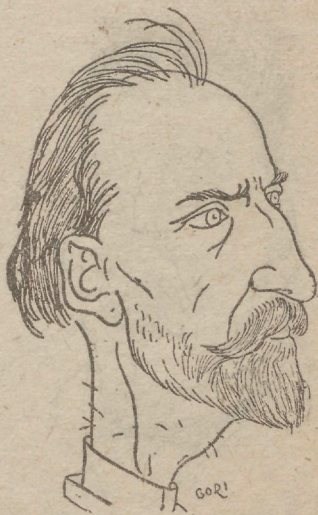
(Ex ja mitte).

Konstantin Päts.

Otto Strandmann.

Jaan Tõnisson.

Meie muud ministrid

Wälisminister Iwan Postel.

Rahaminister Joh. Kull.

Aghiminister J. Jaakson.

Teedeminister Sääf.

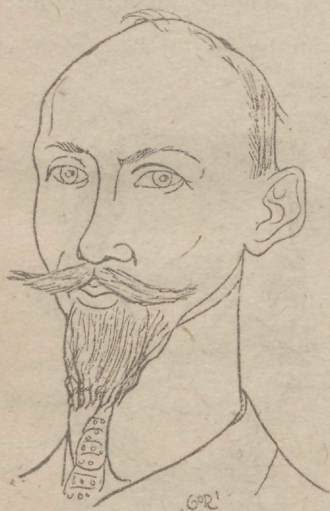
ja egi ministrid.

Kaubandusminister Nikolai Röstner.

Endine hõõminister Beet.

Endine rahakäste rahvusminister
Hermann Koch.
Praegu mõisnikude esitaja A. Rogus.

Endine tootlusminister
Dr. Raamot.
Praegu Ahtawaz Rogus (maaliitlane).

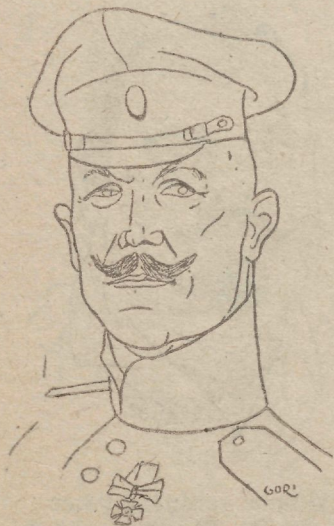
Meie wäeülemad.

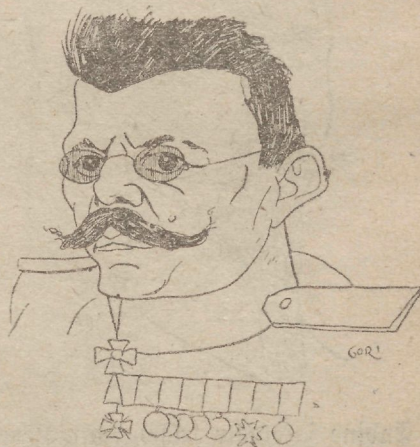
Rindral Laeka.
Sõjainiistri abi.

Rindral Laidoner.
Wägebe ülemjuhataja.

Rindral Tõnisson.

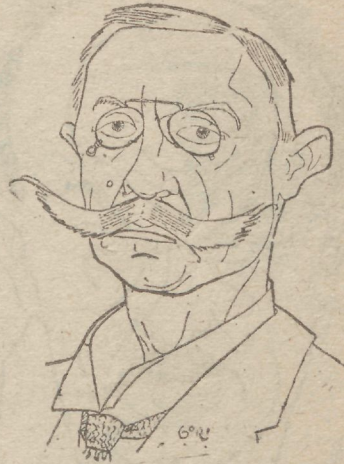

Rindral Põdder.

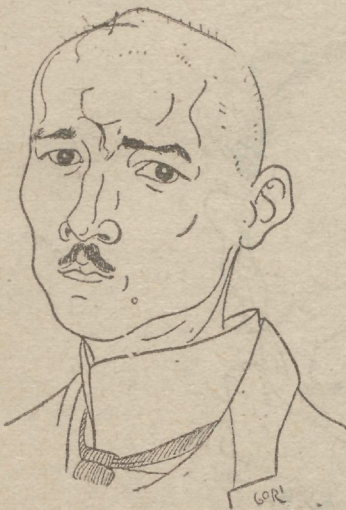
Meie diplomaadid.

Mihkel Martna.
Austava Kogu liige (sots).
Eesti välisesitajad ja proovireisijad.

Eduard Wilde.
Kirjanik.

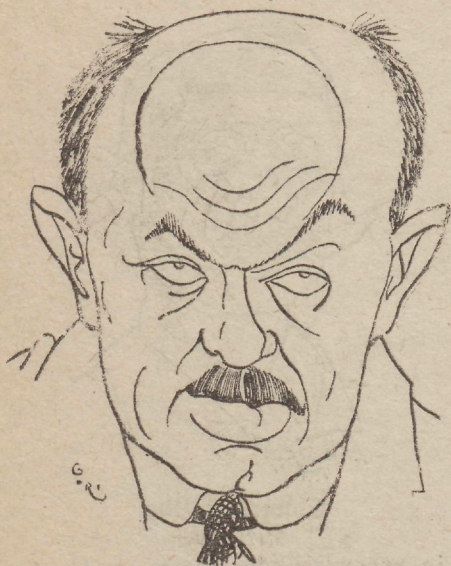
Karl Ust (Karl Rumor).

Austava Kogu liikmed. (Esimene sots, teine maastitlane).

Jaan Teemant (end. riigiprokuröör).

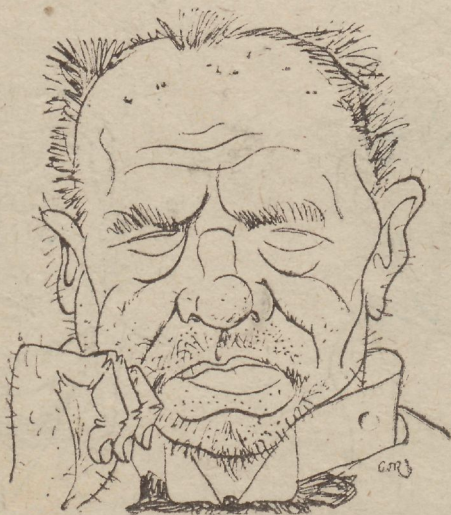
Meie kunstnikud.

Nikolai Trüb.

Hans Laipmann.

Kristjan Raud.

Meie näitlejad.

Hans Lauer.
„Estonia“ näitejuht.

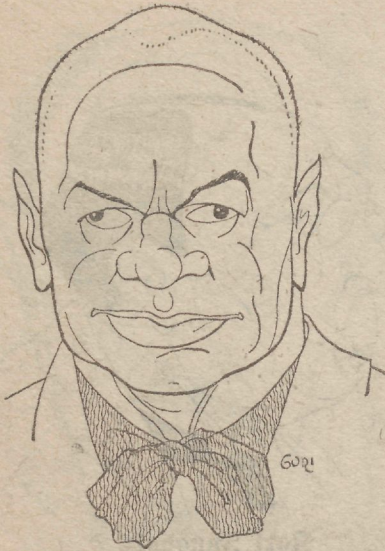

Karl Jungholz.
„Estonia“ direktor ja näitejuht.

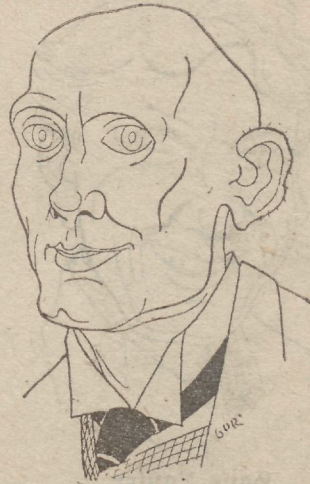

Raimond Kull.
„Estonia“ muusikajuht.

Meie näitlejad.

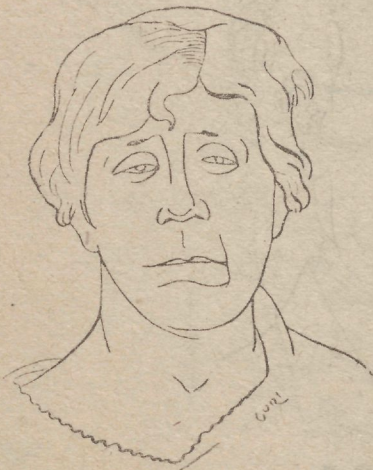

Aleksander Trilljärm.
„Estonia“ näitleja ja kirjanik kah.

Eduard Kurnim.
„Estonia“ näitleja.

Meie kirjanikud.

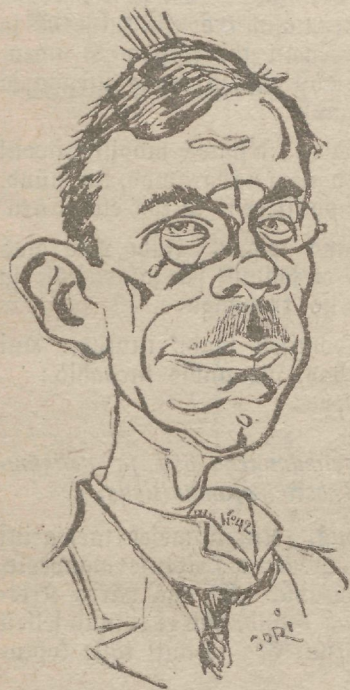

Marie Under

Friedebert Suglas.

Meie Följetonistid

Hugo Haubsepp.
(Willi Mallikas)

Uutawa Kogu sekretäri abi.
(Roorem, sellepärast, et tema
erakond — es-erid — wälke.)

K. A. Hindrey.
(Gwia Kont)

Tuntud karrikaturist.

Meie aeg enne Kristust.

Mõni, kes ajalugu ei tunne, arwab et kõik see, mis meie päivil sünnis uus ja enneolemata on. Kõik, mis praegu sünnib, on juba aastatuhandete eest waremalt sündinud ja meie aeg ainult kopeerib seda ilma, et midagi uut juurde tooks. Toon oma näite finnituseks järgmised tõendused:

Revolutsioon oli juba enne esimest inimest igapäewane asi siin ilma ruumis. Kui Wanajumal Kuradi käest sisetulekumakku nõudis ja teda ilma näpupassi ja sõidulubata taewariigi kubermangudes ümber kolada ja jahkerdada ei lubanud, tegi Kurat revolutsiooni, tahtis Wanajumalat troonilt kukutada ja nõukogude jüsteemi maksuma panna, kõiki seitset taewast föderatsiooniks ühendades. Wanajumal jäi aga walgekaarti inglite abil mässu maha suruda ja saatis Kuradi tulise waukriiga üle taewa piiri põrgusse.

Mobiliseerimine on ka wanast ajast pärit. Esimese mobilisatsiooni kuulutas wälja ja wiis läbi Noa. Siis olid asjad isegi täbaramad, kui nüüd. Nüüd mobiliseeritakse peaaesjalikult inimesi, kuid siis mobiliseeriti ka kõik elajad ära.

Samogonni ajamine on ka niisamawana wigur. Juba Noa ajas samogonni, kuid et siis miilitamehi ei olnud, siis ei jäänud see saladusesse ja Wanajumal karistas Noat tihtilugu 10.000 margalise trahwiga.

Traadita telegraaf oli juba ilma loomisest jaadit tuntud. Kui Wanajumal inimesi patuse elu pärast karistada lubas, siis andis taraadio:

Kõigile, kõigile, kõigile!

— *Kui te oma eluwiisi ei paranda, siis lasen ma nelikümmend ööd ja nelikümmend päewa wihma sadada ja uputan kõik teid, igawesed karamantsikud, ära!*

Wälisehitajad ei ole ka meie aja leidus. Kui inimesed taewariiki de jure tunnustada ei tahtnud, saatis Wanajumal härra Kristuse maapeale, kust see taewariigi de jure tunnustamist pidi saawutama. Et aga härra Kristuse poliitika paljudele wõimumeestele meelejärele ei olnud, siis ei tulnud sellest de jure'elt midagi wälja ja härra Kristus kutsuti ära ja anti talle kohtuminiistri koht.

Tulejõõmine ja wõõganeelamine on niisama ka wäga wana asi. Juba Mooses andis suurtel krõonu pühadel Warao ees etendusi: lõi tuld ja tõrwa, tegi silmamõõnutuse wigurisi ja murdis konta. See meelbis Waraole nii, et ta Moosesele hoowikunstniku aunime andis ja talle suurema waha annetas, kui prantslased Jungholzile ja Pinnale.

Päewakäsjud olid ka wanal ajal moodis. Kui juuda rahwas mässama hakkas, siis andis Mooses kümme päewakäsku wälja ja keelas uulitsatel liikumise kella 7. õhtul kuni kella 4. hommikuni ära.

Weega wõltsimine ja „timimine“ on ka wana kriika. Seda tarwitas juba Kristus Raanani pulmas, kui wiinast puudus tuli.

Lastekaitse on ka wana ajutus. Lastekaitse ajutaja ja ellukutsuja oli Herodes-

Bankett ei ole ka meie aja leidus, waid jeda pidas juba Kristus oma kaheteistkümnne ministriga.

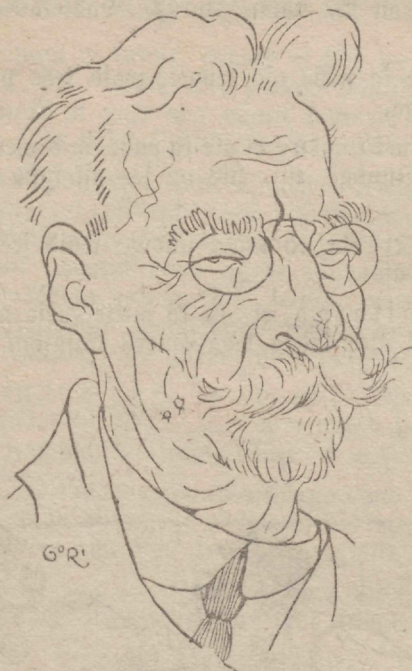
Altkäemaksuwõtmine ei ole ka pahe, mis meie ajal siginud. Esimene altkäemaksuwõtja oli Juudas, nii siis on see asi juba wanal heal ajal alguse saanud.

Siuru ühing ei ole ka mitte uudis, waid see asi sai juba alguse Babeli torni ehitamise ajal.

Raisjuukseldikajad ei ole ka mitte meie aja karakterline nähtus, waid juba wanal hallil ajal pidas jeda ametit Simsoni küljeluu Delila.

Gori.

U. Rihberg.

Kirjanik-näitekirjanik.

Tema rahvatülid tulewad, nagu rahvasuust.

„Kalewipoja“ lõpp.

Sans v. Kätl.

Kaugelt Kalewite kodust,
waimu walla waarikusta,
koolu-kambri külmaast kaijust
tõusis taha taewa poole,
randist jelga raputades,
waseft watja weeretades,
liwist läja liigutades —
Kalewite kange poega,
raugemata rahwa rammu,
õditumata kindel meesta;

esse une-hällis uinus,
juikus furma saarikusja,
magaš madalas majasja.
Kaua magas kange Kalew,
raugemata Gesti rammu,
kellest linnud lepikusja,
lusti laulu lõiwad lõod,
pajatasid pääsukesed,
taagutasid kuulsad kanad.

*

Warjusurmas waewles Kalew,
 kaua kuulis sõjajäsa,
 orjarahwa ohkamisi,
 wõidet rahwa wihawalu,
 raudse rüütli riidlemisi,
 Poola papi pajatamist,
 Rootsi aja rabelemist,
 Wene saapa sõtkumista.
 Kalew norstas nurme nõlwil,
 magas madalas majasja,
 uinus sauna urtsikusja,
 pikutas põõsa wilusja.

*

Uga, lahke tuule tiiwul,
 kewadisel õitsme õhul,
 oja wette wulinala,
 linnu laulu laginala
 ärkas üles kange Kalew,
 hakkas filmi selgitama,
 kangeid konta käändemaie.
 Pea ta pistis pilwedesse,
 nina nihkus taga Narwa,
 kannad Soome kaljudesse,
 filmaripsmes Miia poole,
 warwad wabariigist wälja
 puutusiwad Pihtwa piiri.

*

Kus on jäänud puud jämedad,
 kadunud tammed tüsedad,
 lahkunud laiad laaned,
 kus käis Kalew karu jahil,
 hundi-karja hurjutamas,
 põdra poegi püüdemaie?
 Müüd kõil linnad ligistiftu,
 külad üksteise külgesja
 talud, nagu tunglaterad
 mustendamad mulla maala.
 Kauda-teela rattastega
 jookwad majad madalad,
 inimesed istakile,
 risti-rästi ripakile,
 pinkidelle paisatuna...

*

Kalewite kangel pojat
 naeru natuke näwõssa,
 rõõmus tuju tekkimaie,
 filmad läikisid lõkkesja,
 kui ta kuulis sõja kija,
 wapraid wendi waennwäljal,
 Gesti murdmata malewat,
 waenlast nägi waritsemas,
 weropulmas weersemaie,
 surma suhu sülitama,
 purustama polkufida,
 suuri linnu lõhkumaie.
 Dusti keelel laulis Kalew:
 „Arkanud on Gesti hinge,
 tõusnud Taara tamme wõju
 sirgunud sõjameheksa.
 Wana Lembit warju wallast
 üles tõusnud hüppamaie,
 sõja kirwest keerutama,
 werelombis loputama...”

*

Kaua waatab wana Kalew
 talumehe taredesse,
 kandimehe kambri fisisje,
 saherdaja saalidesse,
 Taaralinna tänawasje:
 linnadesja libukesi,
 pakku kõhu parunisi,
 habemiga haritkasi,
 kannustega kirjataru
 Kalew nägi lohwiwajas —
 kooka kurtu kugistamas,
 wiina watja walamaie,
 naiste rinda nuuskimaie...

*

Talu tares — filgu sabast
 unda näewad urtsikusja
 raugad rammetud, räpased,
 paljasjalgsed poisikesed,
 noored neiud, nukufesed
 nõbrist kinga nõelumaie,
 lablast taldu kandemaie,
 Gesti kodu ehitamas...

*

Kalew istus, kortsus kulmul,
 Lindanisja lähedale,
 wõõrast wärki waatemaie:
 hunikus näeb urtsikuida,
 kiwist lotte küürakile,
 samist saune sadat moodi,
 puiesteefi tillufesi,
 imelikke linimesi.
 Neid noorukesed, nõrgad,
 kagistatud keskeelta,
 pigistatud päffadesja,
 iagast tatuga täidetud . . .
 Naised noored, närwilised,
 wikerkaari wärwilised.
 Kalew naisi katsumaie,
 armu wibu wirutama.

*

Enne, laias metsalaanes,
 kui läks Kalew katsumaie,
 näguft neidu näppamaie,
 armumängu algamaie, —
 noored ihud õhinala,
 tufksuwad tundetulest,
 põlesiwad puutumisest,
 armupiinas, paendum piiga,
 wäriſes wägewas tundessa,
 jures tema juundlemises.

*

Uue aja armukesta
 rufus Kalew wastu rinda,
 külma, koolu kondikawa
 hoojas süles sütitades.
 Tundetaks jäid tinafilmad,
 rahuliseks raswa paled,
 wärinata wäfind keha:
 kultuura küllusest külmetand,
 teaduse taudist tarretand,
 mage mõtte moonutusdest —
 külmad naise kala-huuled.
 Kalew murdis naise keha,
 weeretas, kui weerendikku,
 jütutas, kui silgupütti,
 kaisutas, kui wallaskala,
 wiimaks hüüdis juures wihas:

„See on hülge Hiiumaaltä,
 „suitsufiga Saaremaaltä!
 Kes on wiinud kuuma were,
 Idoftutawa hingelõhna,
 soojad noore naise säared?“

*

Lindanisjas naeru näola,
 astus Kalew aegapibi
 inimesi imestama.
 Kalew nägi kaunis kodus
 Gesti mehi edwistamas,
 uulitsatel ukerdamas,
 tänawatel taiutamas,
 kantseleides käperdamas,
 kaupmehi rahwast koorimas,
 ametnikku haugutamas,
 tohtert — surma toetamas,
 naisi — mehi narritamas.

*

Uhed olid uued mehed,
 laialised laste-lõuad
 tarka sõnu tegemassa,
 wõõrast keelta wõristamas:
 Saksa sõna sile sumin,
 Wene keele kõwa kõlku,
 Päti lärmi — läbisegi
 Kalewile kostis kõrwu.
 Hilbud olid imelikud:
 kalsjad meestel kandisid,
 fuued — kahesabalised,
 wammused watsani walla . . .
 Naiste säared seelikuta,
 rinnakesed ripakile,
 paljastatud poolest kõhtu . . .

*

Kalew koke küjimaie,
 Gesti sakku sarjamaie,
 tulust tarkust tuhnamaie:
 „Kus on wana Wiru-wenda?
 Gesti rahwa riide ilu?
 kuldse aja kaunid kombat?“
 — Kadunud on wanad kombat,
 ajaratas rikkund rõõwa,
 hariduse ferged kiired

wõrgutanud wana waimu,
mõtted murruna muljunud . . . —

„Kes on Gesti kuningasja,
riigi asju ajamaie,
rahwa riidu rahustamas?“

— Need on targad teadmamehed,
adwokaadi abilised,
ajalehe wäljaandjad. —

„Dehed on ju lepitussa,
halja puude harudesja!
Kas on sõjas sõitemasja
Gesti nüüidne kange kuning
sõja kirwest keerutamas,
peatuida purustamas?“

— Ei ole, Kalew, kange poega,
Gesti kuning kallemasja,
waenu wäljal wõitlemasja:
julega ta juurelt sõdib,
lõuaga lõõb lahinguida,
tindiga teeb imetükka,
karaminne katki folgib. —

*

Kalew kuuldas kikki kõrwul
imelikke ilmutusi,
uue-aja hullustusi.

Pea tal hakkas pööritama,
kõrwad kangesti kajama.

Uga, tarka teadmameesta,
Lindanissa libel keesel
parajasti pajatama:

— Kui ja koju kolid, Kalew,
Gesti elu edendama,

rahwa riidu rahustama,
töölisi taltsutama,
haritlasi awitama, —
siis pead tarkust tuhimaie,
riffaid mõtteid riulilta,
kirjadesse läppa a'ama.
Mine, Kalew, kallis poega,
wallakooli wanderdama,
kauba-kooli kargamaie,
keht-kooli keppulõõma,
üliskooli hüppamaie.

Seal saad mõtted sõelumaie,
sõnadega sõelumaie,
kaela gummiist kraekeje,
tasku tarkuse tunnistuse.

Dpid Tartu õhufonnas
kadakate kaunid korned,
siis saad Tall'nnas tajakesi
ametnikuks hakkamaie,
komisjariks kinnitatud. —

*

Kurwe mõtteid mõlgutades
kõndis kaua kange Kalew —
seebi nael näpussja,
kule-aabits kuuetaskus . . .

*

*

*

Koju läks Kalew kõmpimaie,
küladesse kükitama,
lakadesse laperdama,
pustarita pruulimaie,
jamagõnni jahkerdama.

August Alle.
See luuletaja.
Muidu wilistab, kui poisike.

Cesti Euroopas.

Inglismaal ilmub ajaliri „The Estonian Review“, mida Cesti walitjuse tulul wälja antakse, kirjutab Cestist igasugusi muinaslugusi. Muu seas teatab ta, et Cestis olla kirjanil Udo Riitsberg; Doktor Luts kirjutanud draama „Kewabe“ ja Cestis olla näitlejanna „Nebda Pinna“.

Lahemal ajal wdime „The Estonian Review'ist“ järgmiist lugeda Cesti üle: Cesti on kdige suurem wabariif Siuwimaal. Ta ajub gloobuse üllemal pooli, on kaks tolli pikk, neli tolli lai ja tiheda ämbliku wdrguga kaetud. Cestimaal elawad eestlased, kes aga kohe eest ära jooksewad, kui meie toime-

tufe liiget näewad. Eestlased käiwad kahe jala peal ja räägiwad siuru keelt. Nad on kanged töömehed ja walmistawad peaausjalikult esteetikat, mida odamehe ajakirjade näol igal nädalal wälkehe maksu eest rahwale tarwitamiseks wäljajagatakse. Kes tööd ei wiitsi teha, need tembeldakse tööerakondlasteks ja saadetakse wabale maale.

Eestimaa on rikas looduse wara poolest.

Ohus lendawad „lendawad sead“ ja nende peale peawad „odamehed“ jahti.

Järwehes elawad wanad raugad ja walmawad linna ehitusetsõde üle.

Jõgedes ujub jookswa haigus ja Jõgewere kirjakeel, mida grammatikaga püütakse ja koolides tarwitatakse.

Meres elawad marineeritud karbikilud ja merchaiguse batsillused, kes merehehinaga endid toidawad.

Metshades elawad maaliitlased, kingsepad ja metshawennad.

Kõige suurem Eesti linn on Peking. Seal linnas on palju seapekki ja seal elawad kõige raswasemad eestlased: Buddha, Muhamet ja Bramabutra. Linn on pekimüüriaga ümberpiiratud, et marobõõrid sisse ei pääseks.

Marobõõriksi mihtab eestlane üle kõige ja mõitleb nende wastu oddõri ja kirjutusmasinaga.

Eesti rahwas on väga jumalakartlik ja ohwerdab kenne, sellepeale waatamata, et mõni taewaliidu rändaw rüütel templis saatana karuselli teeb.

Eesti kunst seisab väga kõrgel. Ta on nii kõrgel, et seda ükski weel lätte saanud ei ole. Kuid mõni tera on seda siiski alla kukkunud. Ja need terad räägiwad meile palju.

Kõige kuulsam ja lugupeetum kunstnik on Waska Swinjuhini. Tema maalistud on terve seeria ajaloolisi plangupilta „Grand-Marina“, „Pasaš“, „Koyal-Biv“ jne.

Et eestlased kunstis täiesti kodus on, tõendab see asjaolu, et nad kunstiwoolude wahel loowides kompassiga teed otsiwad. Et eestlased aga siiski oma kunsti peale ninakad ei ole, waid waljut enesekriitikat peawad, näitab see, et rühmkond kunstnikke end täituruks nimetab.

Ra kirjandus Eestis on wäärtusline. Seda näeme sellest, et wähe raamatuid on, mis alla margu maksawad.

Kõige kuulsamad kirjanikud on: Wigala wallakirjutaja, Mats Tõnisson, Anton Suurkast, Salomon Wesipruul ja palwekirjakirjutaja Rühle.

Ra tulewiku kirjanduse — futurismi — edustajaid on Eestis. Reist kõige tähtsam on Rootslane.

Wiimasel ajal on Eesti draama kirjanduses tõusu märgata: kirjutakse protokolle ja hobuste passe.

Näitekunst on Eestis esimesel lohal.

See aranis hästi mõistawad eralonnad walijatele „pikka nina“ ja hüwed jalkad wäljematele ust näidata. Ra hambanäitamine on väga loomutruu. Tähelepanekut äratab ka rusifa näitamine taskus.

Mädamunad on Eestis wiimasel ajal väga hinda läinud, sellepeale waa-

tamata, et Bernhard Linde Siberist wälja on tulnud — nimelt täidawad need mädamunad kriitika aset.

Kunstnikkude ja kirjaniikkude eest kantakse suurt hoolt. Neile on suur Seamäe raba tarwitada antud, kust nad suwel kadakamarju ja tatikaid ja talwel raba wõiwad korjata ja kompotti teeta.

Tsestlane on ijeloomu poolest tasane ja tagasihoidlik ja sellepärast armastab ta tihhilugu kätega rohkem rääkida, kui juuga.

Niisugust jutuajamist tuleb ka wahel Usutawas Kogus ette, nii et kämlasõnad laugele kajawad.

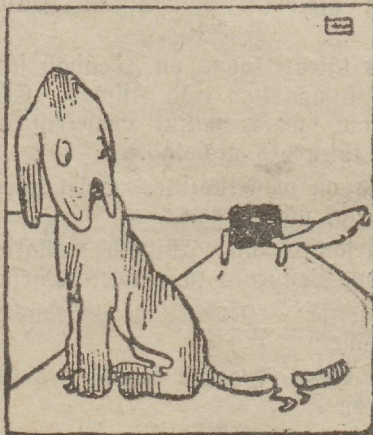
Tsestlased sööwad jeki leiba, jeki praadi ja jeki worsti ja suurtel kroonu pühadel hapuid heeringaid; joowad puskari.

Testi maapind on väga wiljarikas, iseäranis Karjalas. Suwel on see maapind pori ja sopaga kaetud, mida konserwatoorium ära korjab ja millest ta porilaste marssi ja soprano-wolo konserwe walmistab. Talwel kasvatab maapind lund, mis woorimeeste ja lumememmede mainusroog on.

Tsestlaste seas on palju spiritiste. Suwel harjutawad nad endid peasjalikult Piirital. On ijegi nende hulgas niisuguseid häid spiritiste, kes omad maad ja mõisad piirituse pudelisse on ajanud.

Testi president on Kalewipoeg, kes kalewit walmistab ja „Kalewi“ seltsis kunstuisutamise kursusi annab.

Gori.

Sohilaps.

J. Springise joonistus.

Madame Europa kahtleb ikka veel, kas lasta
last ülestaswada mõi wijata murdjale sühu.

Jakob Mändmets.
Kirjanik-ajakirjanik.
Peab maaliidu kaja kirjutama.

Waiimine — kuld.

Kiwilombi Ints.

Rein Kuhn seisis, kui juhm. Tal oli tunne, nagu wette kuffunud kufel, kes kaelani märg. Oli kahju, haawaw ja häbi.

„Oh, ma loll!“ fofistafid ta huuled ja ta ise kumardas, kui süüdetanud laps alandlitult ja häbenebes nende sõnade ees.

„Oh, ma ani!“ ohkas ta veel sügavasti ja vaatas alles praegu saadud kirja peale:

„Wana sõber!

Sa oled mulle nii hea olnud, et ma jüugugi ei tahaks sulle jeda wastata, mis ma wastama pean. Sa küsid, kas ma sulle naiseks tulen. Seda ei saa ma enam. Ma olen juba naine. Mul on juba mees. Dieks ja warem küsimud. Ma isegi ootasin. Aga sina waitisid. Kuid neiu elukutse ongi ju see, et meest püüda; leidsin paraja silmapilgu ja — algasin naise põlwe. Mul on sinust kahju. Kuid ennast ma ei kahetse. Mul on hea mees. Ja pealegi on ta omast kohast algupäraline. Ta sõidab neil päiwil teie linna — kahju, et ma kaasa sõita ei saa, teeks teid tuttawaks.

Sinu Riisa.¹⁾

„Nii!“ sõnas Rein veel uppunud häälega, milles ei olnud enam ühtegi lootusekiirt ja istus.

„Siis nii!“ ohkas ta veel ja waitis.

Ei ole kerge kaotada kallimat, iseäranis veel niijugusel ainuarmastajal, kui jeda oli Rein.

Kad olid Riisaga juba koolipõlwejõbrad. Riisa oli noor kerge wallatu plika, täis elu ja tuld, Rein, tõsine, mehine, asjalik ja mõnus.

Kõrwuti koolis käies sai Riisa Reinule nii omajeks, et ta juba koolipoisina otsuseks tegi Riijat omale naiseks wõtta.

Kuid . . . Rein oli liig aatelik.

Ta ei lausunud sellest Riisakesele sõnagi, waid mõtles: „Ma saen enne oma kodu sisse ja siis . . .“

Ta mõtles: „Waitimine on kuld“ ja hoidis jeda kulda.

Ta et Rein aateline oli, siis püüdis ta Riisakesest oma süütusega. Kuum Riisafene kirglitses nii mõnigi kord, kui nad kahetse jäid, aga Rein pani, kui isa oma külma käe ta otsja ette ja trööstis, et küll taju warsti üle lääd. Piika oli juba 17. aastane, aga veel kordagi polnud Rein teda suudelnud.

Rein „hoidis“ teda.

Nii mõnigi kord läks Riisakesel tema peale hing täis, et ta nii saamatu, kuna teised poissid nii wirgad näisid, aga Rein oli nii tark ja hea, ja Riisa tundis tema wastu auartust.

Siis on see naisterahwal were sees, et ta juba lapsest saadik meest otsima hakkab, ja nähes Reinus oma tulewast, püüdis Riisa temaga leppida.

Seft suudluste ajemel külwas Rein Riisa kumweffidega ja muude maiustustega üle. Kui muud käepärast ei olnud, tõi Riisakesele suhkrutükikesi.

Läks veel mõni aasta ja Riisa pidi teisse linna minema.

Et isaliku Reinu enam kannul ei olnud, sattus Riisa uisapäisa elu keerdu, kuid enne kui ta ümber waadata sai, oli ta juba naine.

Tema mees oli täiesti algupärane.

Esialgu Riisa teda ei armastanudki, oli ainult ja täiesti huvitatud tema algupärasusest, aga pärast — noh, armastus on niisugune asi, mis üheski abielus olemataks ei jää.

Rein polnud endale wahpeal „kodu“ loonud ja leidis nüüd paraja aja olewat naist wõtta.

Ja kirjutas Riisale.

Täis uhkust, enesetunnet ja teadmist, et ta oma kohuse täitnud jäi ta wastust ootama.

Tuli wastus, aga see oli, nagu märg kalts wastu nagu.

„Oh, ma rumal!“ kirjutas Rein.

Seal tulid tal Riisale ärasõõdetud kompvekid meelde ja asjalikus wõttis temas ülewõimu ja armastaja Rein muutus täiesti omas olemises.

„Kui mitte muud, siis Riisa mees peaks mu kompvekid tagasi maksma, mis ma Riisale sõõtsin. Ega's ma neid ilmaaegu sõõtnud. Ja nii suure summa eest! . . . Kui muu nõu ei aita, — küsin! Selleks on mul täielik õigus.“

Paari päewa pärast koputati Reini ukse peale. Koputamine oli kindel ja asjalik, nii et Rein arwas tulija kas politseiniku wõi korstnapühkija olema.

„Sisse!“

Sisse astus sileda näo ja wäänikute, aga elawate silmadega härra.

„Lubage tutvustada — mina olen Harry Bonn, teie endise armukesse Riisa mees.“

„Olge head istuge,“ sõnas Rein niisugusest otsekoheusest pisut kohmetanud ja mõttes ise: „Nüüd küsin Riisale ärasõõdetud kompvekkide raha kätte.“

„Tänan,“ wastas Bonn ja pistis käe tasku, wäljatõmmates rahataskut.

„Millega wõin teid teenida?“ küsis Rein kogeledes nagu sütte peal.

„Ah, siin on üks arwe — see tuleb teil wäljamaksta. Et ma lord läbi-õpidul teie linnas olen, siis astužin möõda minnes teie poole sisse.“

„Mis arwe see on?“ imestas Rein. „Wast on see mõnesugune efektus — ma ei tea kujukil omal wõlga olema.“

„Ah, see on üsna uus arwe,“ sõnas Bonn ja ulatas järgmise lehe Reinule

Hamba labaratorium „LUNA“.

Proua Ciza Bonn.

Neli kuld hammast à 400 mrk.

Kokku 1600 marka.

Raha wastuwõtnud: Josselin.

„Aga see arwe on ju wäljamakstud!“

„Jah, mina maksin ta wälja, aga teie peate ta mulle wäljamaksta.“

„Mis pärast? Riisa on ju nüüd teie naine ja iga mees tasub oma naise wõlad.“

„Wabandage. Tänage, et ma ainult arwe wäljamaksimisega lepin ja muud kahjutaju ei nõua. Riisa hambad jäid haigeks teist söödetud kompvek- kideest ja suhkruist. Tegite teisele kahju, siis makske ka wälja. Ja siis — ham- baid ei lastnud ta kõik läbi-läbi tulla, waid ainult kuld mütsikesed, muidu oleks teile hoopis suurem arwe tulnud. Nii siis — otse head.“

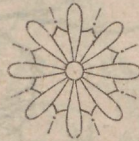
Wõõra pill oli nii tungiw, et Rein enam wastu waielda ei saanud, raha wõttis ja maksis. Rüüsis ainult ironiliselt:

„Kas ma tulewikus mõne hamba ette ka maksan?“

„Ei, tänan wäga,“ wastas Bonn. „Ainult nelja hambale olete wiga teinud.“

Ja lahkus.

„Waiimine“ läks kulda maksma.

Wabandage!

62-el leheküljel ei wasta pildi allkirja kolmas rida mitte tõeludele, nimelt ei mõista Alle, nagu ta „Tallinna Teatajas“ kirjutas, mitte wilistada. Palume sellepärast siis jeda effirida järgmiselt ära parandada:

„Wistab, kui odamees kunagi.“

August Alle ees palume aga konnaõilmadeni kumardades wabandust, sest see poogen oli siis juba trükitud, kui alles Teie kirjutusest lugesime, et, näe — ei oskagi wilistada.

Ja ega's meie jeda wilistamist ise omaist peast Teile külge luuletanud, waid ajalehed kõmutasid. . . Ja kui juba ajaleht „wilistab“, siis. . .

Wabandage! . .

Sipelgas.

Abielu tragikomöödia.

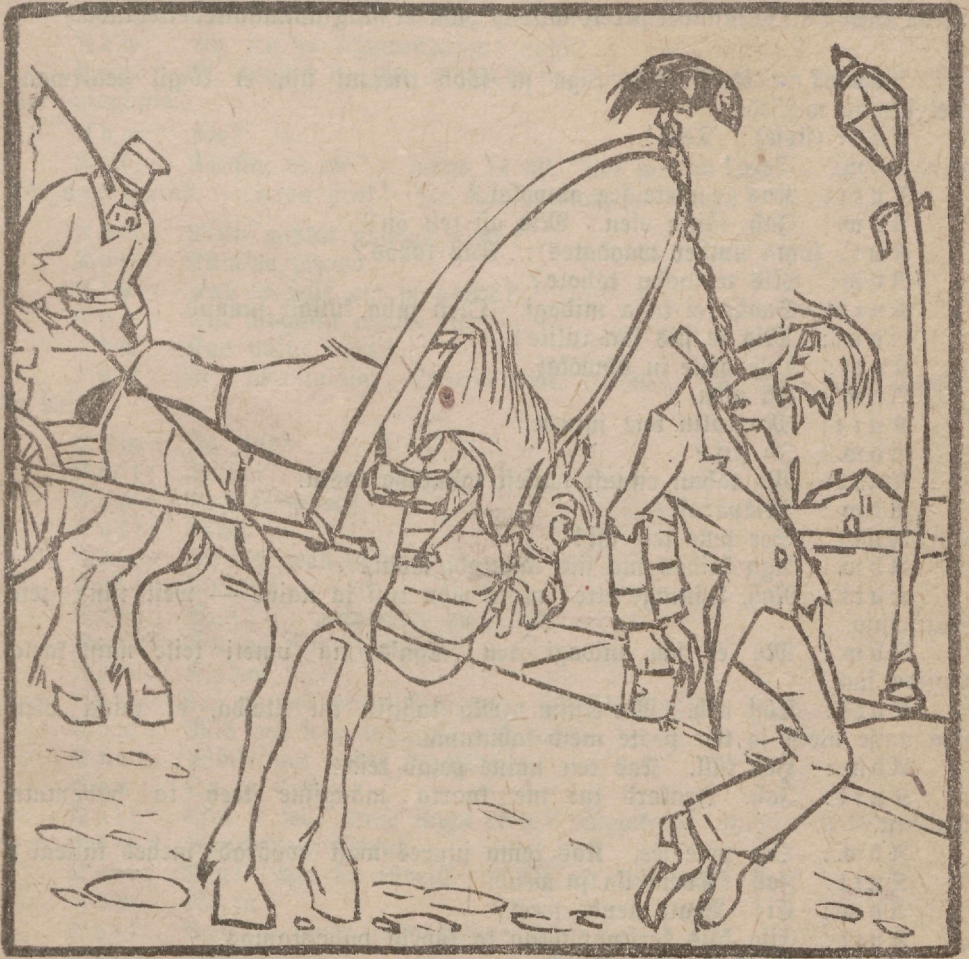
Gori joonistus.

Kroon, mida ükski punane ega must revolutsioon hävitada ei suuda.

[Lähema tulewiku pllt.

Soet joonistus.

Paudepuudus läheb nii suureks, et enesetappjad ülespoomiseks moorimehe hobuselooka peavad tarvitama.

Naisest lahtu!

(Koomiline kahelõne. Võib Mardi õhtul May Reinhardti metoodi järele lageda taewa all ja muudel perekondlistel pidudel ning simmanitel ettekanda.)

Adwokat istub laua taga ja jõõb tsitroni nii, et kõigil pealtvaajatel silmad wesiñeb.

Kutt (hõõse): Tere!

Adw.: Tere!

Kutt: Kas te olete see adwokat?

Adw.: Jah, mina olen. Mis asi teil on?

Kutt (oma ümber waadates): Kus kohas?

Adw.: Mis te saada tahate?

Kutt: Saada ei taha midagi. Olen juba küllalt saanud.

Adw.: Mis te siis süia tulite?

Kutt: Teie olete ju adwokat.

Adw.: Ja olen.

Kutt: Ma tulin teie juurde.

Adw.: Ja siis?

Kutt: Ma tahan ennaft naisest lahtutada lasta.

Adw.: Mispärast?

Kutt: See pole teie asi!

Adw.: Aga kuidas ma siis lahtutada wõin?

Kutt: Noh, kujutage ette: mina olen tuli ja naine — wesi ning teie tuleõrjuja.

Adw.: Ma ei saa midagi aru. Ega's ma ometi teile naist kaela pütsida saa.

Kutt: Tõsi neh. Ma effisin. Ma tahtsin nii ütelda, et mina olen oma naise mees ja teie peate meid lahtutama.

Adw.: Hea küll. Kas teie naine petab teid?

Kutt: Jah. Egarford kui me kaarta mängime teeb ta häbemata walskust.

Adw.: See pole see. Kas tema juures wast wõõrad mehed käiwad?

Kutt: Jah. Tema isa ja wend.

Adw.: Ei! Peale nende weel?

Kutt: Eila käis forstnapühkija ka lõõrifi puhastamas.

Adw.: On teie naine kuri?

Kutt: Kas tahaksite omale saada wõi?

Adw.: Wastake, mis teist küsitakse. On teie naine kuri? Kas ta peksab ka?

Kutt: Jah. Eila peksis terwe päewa. Hommikku wara hakkas peksma. Ma käisin wahapeal kaitseliitus, aga kui koju tulin, ilka peksis.

Adw.: Keda siis?

Kutti: Põrandawaipasi. Aga kas seda kõik on waja kirja panna?

A d w.: Ärge jégage! Dn teil lapsi?

Kutt: Oleks olnud küll.

A d w.: Kuidas oleks olnud?

Kutt: Oleks olnud, aga väike wiga — ei sünni! Naine on aher.

A d w.: Ah, see see lahutuspõhjus ongi?

Kutt: Ei, põhjus on see, et woodi on kitsas! Ei mahu korraga kõrwuti magama!

A d w.: No?

Kutt: Ütlefin, et eit — maga ja all, ma magan peal — pole nõus!
Magagu ma all — tema peal! No kus, juudas, ja sellega!

A d w.: Mitu aastat abielus olete?

Kutt: Kümme päewa.

A d w.: Kus te selle aja magasite?

Kutt: Ma magasin woodi all.

A d w.: Kas naine ajas?

Kutt: Ei Ma salaja. Tahtsin peale paskida, kas teegi naise juurde ka tuleb.

A d w.: Ja tuli?

Kutt: Tulid?

A d w.: Koguni mitu?

Kutt: Mitu.

A d w.: Ja kes need olid?

Kutt: Kirbud!

A d w.: Ptui! . . Teie olete puru loll!

Kutt: See on mu isa süüd.

A d w.: Kuidas nii?

Kutt: Kui saabas paha, siis on ju see ifka kingiepp süüd.

A d w.: Mis ma selle lahutuse eest saan.

Kutt: Wõtke mu naine omale.

A d w.: Dn ta ilus?

Kutt: Mis te selle naise iluga teete? Supikatla juurde ka itu waja!

A d w.: Supiteedab tüdruk.

Kutt: Aha! Aga see tüdruk on ifka na teie jaoks ka?

A d w.: No ja.

Kutt: Aga kas naise jaoks sulane ka on?

A d w.: Kafi wälja!

Kutt: Ara pahanda. Süüja juu peale ei lööda. Noh, kuidas siis lahutusjega jäeb?

A d w.: Dn teil naise pilt kaasas?

Kutt: Ifka on.

A d w.: Näidake!

Kutt: Siin ta on! (Näitab.)

A d w.: Suurepäraline naisterahwas!

Kutt: Jah. See pära on juur jah. Buhas takku ja watti täis topitub.

Adw.: Jäi ta koju?

Kutt: Jah.

Adw.: tõuseb üles.

Kutt: Kuhu te läate!

Adw.: Lahutama!

Kutt (ülfi): Lahutama! . . Tunnen niisuguseid lahutusteadlasi. Segab, segab fari, kui saab mõne joodoformi walmis. . . Paremt lään, toon miilitja! . .

Cesriie.

Kui ei ole, siis — politsei kes rahwa laiali ajab.

Kiwilambi luts.

Näitleja C. Türl.

(Karjeer: „Wanemuine“, „Endla“,
„Estoonia“, „Draamateater“,
„Grand-Marina“.)

609

Birita madonna.

Mainitud suhted.

(Kõigeuuemad lentsõnad).

„Pea lõuab ehk muidu mainin ma sulle ühe suhte ära!“

„Winnaja Ants on alles kaks kuud abielus, aga juba on ta naine ses suhtes mainitud!“

„Kelner, tooge üks mainitud suhe ja külm juupiste!“

„Tahad ma tutmüstan sulle jeda plikat — ta on alles mainimata suhe!“

„Kramola Kutt pisteti skandaali tegemise eest kolmeks nädalaks mainitud suhte!“

„Olge head, tohtri härra, waadake järele, kas mu suhe on mainitud!“

„Kuule woorimees, sa ei saa ju sammugi edasi — su suhe on aiasade wahela ära mainitud!“

„Mis kuradi praad see on, lubage küsida? — see on ju päris mainitud suhe!“

„Laena mulle, August, kümme mainitud suhet?“

„Sa wõid ainult mainitud suhtes minister olla, aga mitte Eesti wabariigis!“

„Mine mainitud suhte!“

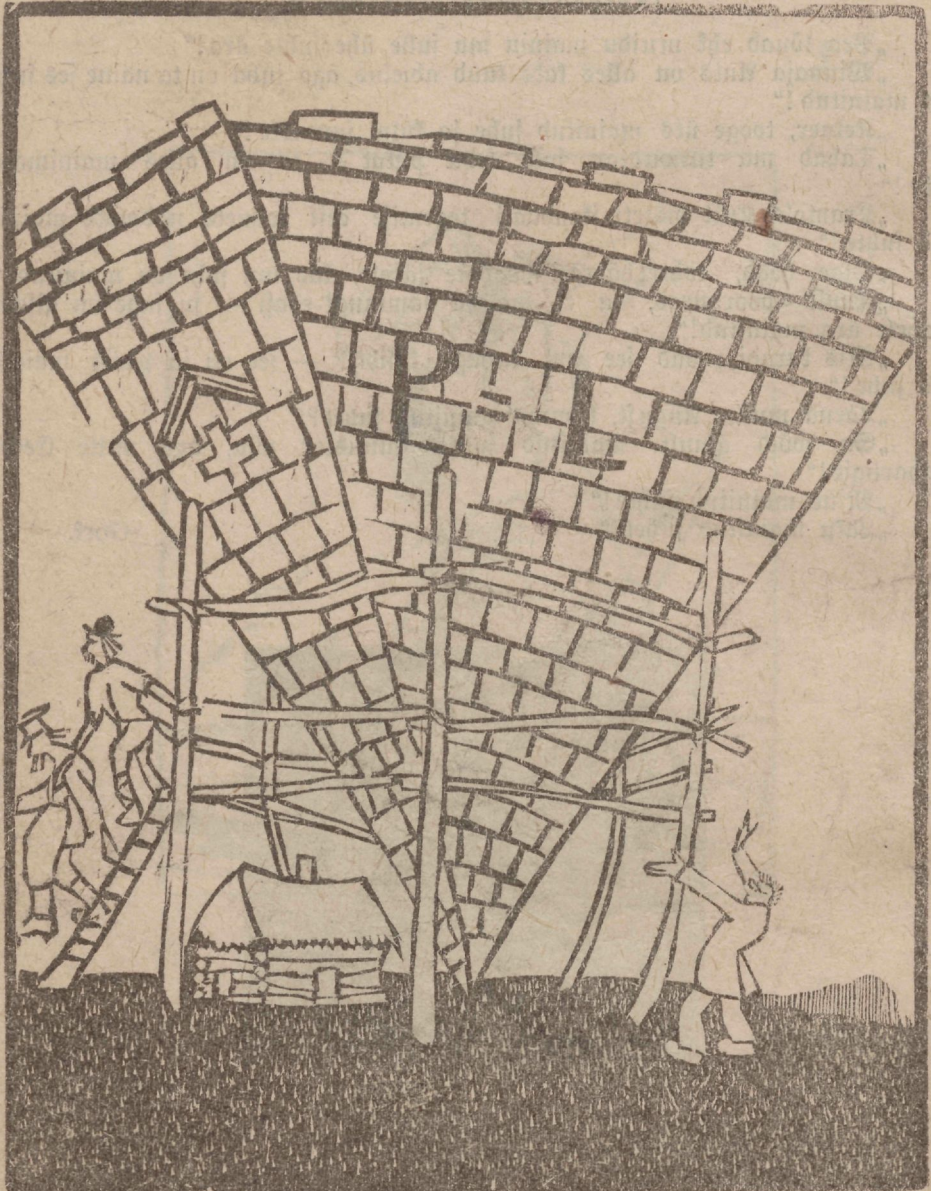
„Laku mainitud suhet!“

Gori.

Rajaja kahetsus.

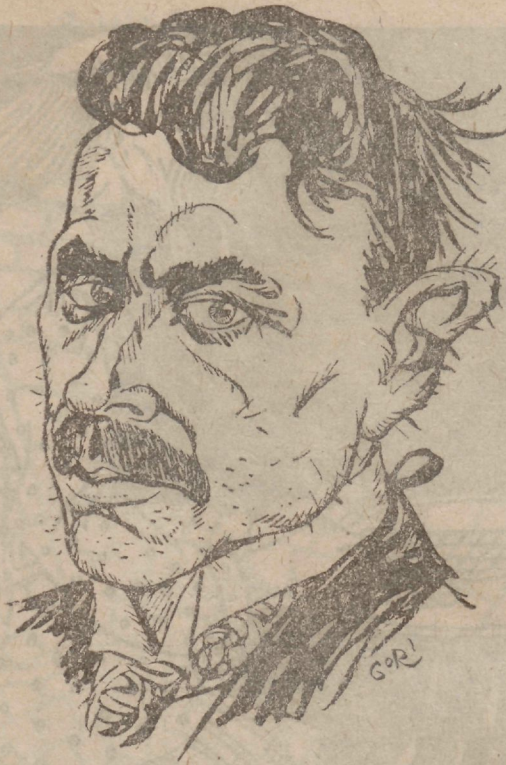
Gori loonistus.

Hulluots: „Oh, kui rumal ja oled, Mats, et sa müüriseppa seda suurepäralist piramiidi valmis ei lastnud teha. Warsti oleks ta lõpule jõudnud toed ära võtnud ja siis oleks su ütt igasuguste tuulte ja tormide eest kaitstud olnud.“

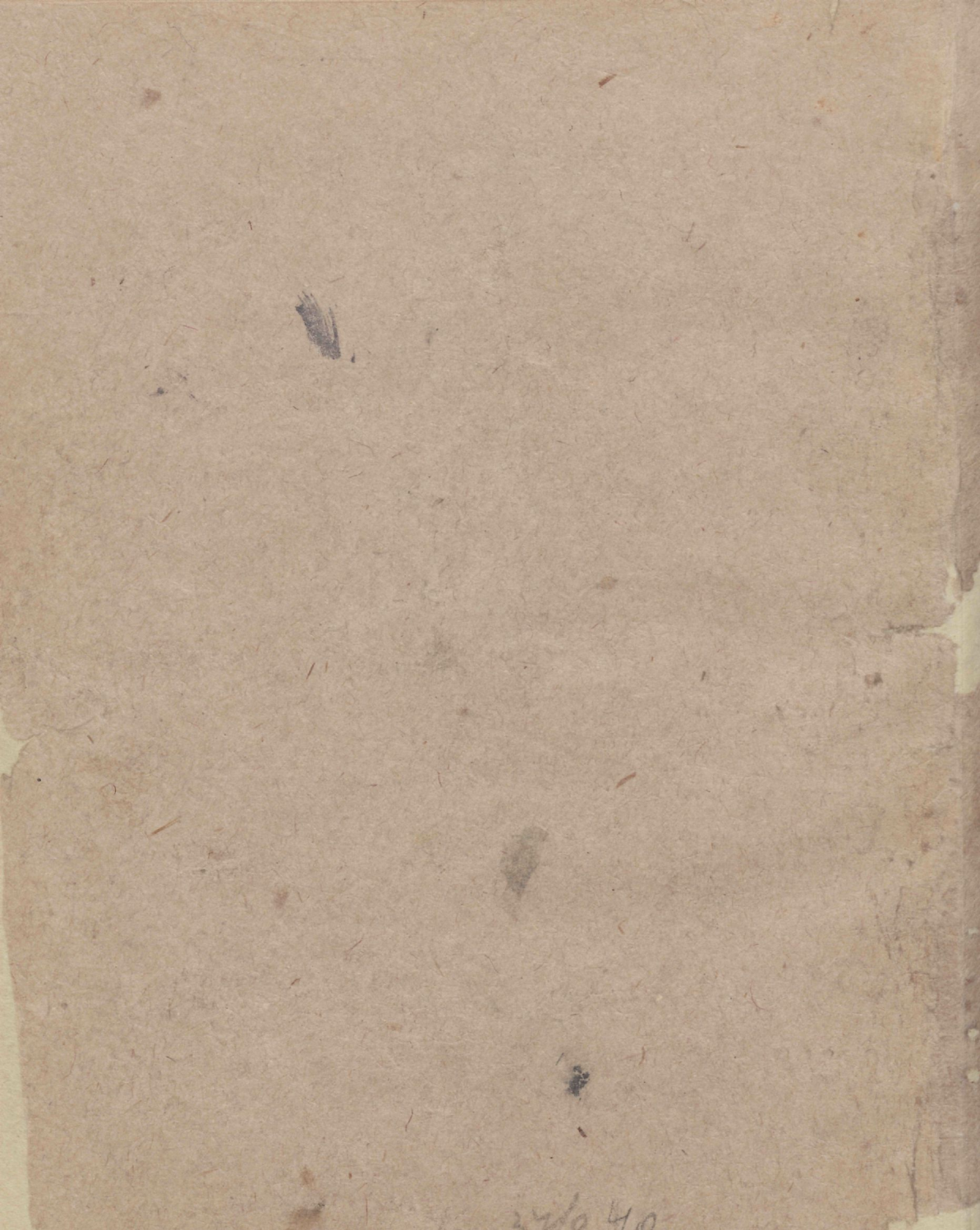
Geirajelt nõutakse, et ta tema wastu enam wastutulelikum oleks, et ta aitaks Wanfal
ia kanda — jaaks jellesje enam mett jisje wõtta, jv rutem katkise toobri ääreni täis kanda.

Willem Masit †.

Hingekirjas, kui kommunist, passi järel
sotsialrevolutsionäär. Jättis oma näojälje
Tallinna linnavalitsuse ajaloošse.
Muu teate juba isegi.

2/10/40